

padě nejde, nýbrž jen o novou volbu, důsledkem které nutno pokládati mandát Aloise U-a za zaniklý. Stěžujícímú družstvu jest však také přisvědčiti v tom, že nedodání opisu opovědi pro finanční prokuraturu a nedostatek ověření podpisů jednatelů, jehož ovšem nutně se vyžaduje (§§ 17 a 102 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a § 10 uvoz. zák. k obch. zák.) není ještě důvodem pro zamítnutí opovědi, nýbrž že bylo za účelem odstranění těchto formálních vad opovědi naložiti ve smyslu §u 89 jedn. řádu. Rozhodnutí rekursního soudu odporuje tudíž zřejmě zákonu a jest dovolací rekurs v §u 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 5280.

Exekuce na základě říšskoněmeckých exekučních titulů.

Vzhledem k ustanovení §u 80 čís. 2 ex. ř. a §u 328 čís. 2 něm. c. ř. s. není nutno, aby k exekučnímu návrhu byl připojen výkaz o tom, že žaloba byla doručena čsl. státnímu příslušníku buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany Čsl. státu. Stačí doložka vykonatelnosti (zemského) soudu na nález (hamburské) přátelské arbitráže.

Závadu při doručení předvolání nelze uplatňovati rekusem, nýbrž odporem dle §u 83 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R II 226/25.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku rozhodčího soudu v Hamburku (Hamburské přátelské arbitráže) ze dne 8. března 1923 a usnesení zemského soudu v Hamburku ze dne 14. dubna 1925 (správně 3. března 1925). Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Dlužno zkoumati, zda jsou splněny podmínky §u 79 a 80 ex. ř. Hledíc k vládní vyhlášce ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. není pochybnosti o tom, že vzájemnost s Německou říší je zaručena též, pokud jde o výroky rozhodčích a rozhodčích soudů. Podle §§ 1042, 1045 a 1046 něm. c. ř. s. jest rozhodčí výrok vykonatelným, byla-li k žalobě, podané u příslušného soudu, vyslovena rozsudkem jeho vykonatelnost. V tomto případě stalo se tak usnesením zemského soudu v Hamburku ze dne 3. března 1925. Toto usnesení jest opatřeno doložkou ze dne 14. dubna 1925, v níž se potvrzuje, že návrh na prohlášení vykonatelnosti výroku rozhodčího ze dne 28. července 1924 byl odporci doručen dne 15. září 1924 okresním soudem v K. na Moravě a že usnesení ze dne 3. března 1925 nabylo právní moci a že vykonatelnost jest přípustnou. Hledíc k ustanovení §u 80 čís. 2 ex. ř. v souvislosti s předpisem §u 328 čís. 2 něm. c. ř. s. je nutno, by exekučnímu návrhu byl připojen výkaz o tom, že žaloba (návrh z 28. července 1924) byla doručena čsl. státnímu příslušníku buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany Čsl. státu. Shora uvedená doložka ze dne 14. dubna 1925 není v tomto směru postačitelnou, ježto nelze přezkoumati, zda doručení skutečně se stalo způsobem, zákonem předepsaným. Proto bylo exekuční návrh již z tohoto důvodu zamít-

nouti. Nebylo tudíž třeba zkoumati, zda vymáhaná pohledávka povstala ze zakázaného obchodu terminového (§ 81 čís. 4 a čl. XXIX. uvoz. zák. k ex. ř.). Další vývody stížnosti, že smlouva mezi Čsl. státem a Německou říší o vzájemné právní pomoci čís. 130/1924 sb. z. a n. nabyla mezinárodní působnosti dne 28. června 1924, takže nemůže se vztahovati na exekuční tituly z doby před její působností, jsou nerozhodnými již z toho důvodu, že výroku rozhodčímu byla přiznána vykonatelnost (§ 1042 něm. c. ř. s.) teprve usnesením ze dne 3. března 1925. Rovněž nelze přisvědčiti názoru stěžovatelky, že obdobou podle Šu 722 něm. c. ř. s., hledíc k zásadě vzájemnosti, bylo nutno, by rozsudkem o vykonatelnosti příslušného Čsl. soudu byla vyslovena přípustnost exekuce, ježto tuzemský právní řád nepředepisuje tohoto řízení při cizozemských exekučních titulech.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by podrobil rekurs věcnému vyřízení.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru soudu rekursního, že hledíc k ustanovení Šu 80 čís. 2 ex. ř. v souvislosti s předpisem Šu 328 čís. 2 něm. c. ř. s. je nutno, by k exekučnímu návrhu byl připojen výkaz o tom, že žaloba (návrh ze dne 28. července 1924) byla doručena našemu státnímu příslušníku buď osobně ve státě procesního soudu nebo cestou právní pomoci se strany našeho státu, a že doložka ze dne 14. dubna 1925 na nález o vykonatelnosti rozhodnutí hamburské přátelské arbitráže k tomu nestačí, neboť není správné, že na základě této doložky nelze přezkoumati, zda doručení skutečně se stalo způsobem v zákoně předepsaným. Doložka tato jest úřední doložkou zemského soudu v Hamburku a v ní výslovně se uvádí, že návrh vymáhající věřitelky, by nález hamburské přátelské arbitráže byl prohlášen za vykonatelný, byl dne 15. září 1924 okresním soudem v U. povinné doručen, a pochybnosti o správnosti tohoto potvrzení z listiny samé nejsou patrné. V důsledcích toho sluší uznati, že takovéto úřední potvrzení soudu cizozemského o tom, že předvolání spor zahajující bylo podlehnuvšímu občanu republiky Československé doručeno, hoví plně předpisu Šu 328 čís. 2 něm. c. ř. s., který jedině dle znění posledního odstavce vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. v úvahu přichází, a není proto uvedený názor soudu rekursního správným. Ostatně i kdyby na věci něco bylo a při doručení dotyčného předvolání nějaká závada by se byla stala, která však z předložené listiny (exekučního titulu) není patrna, nebylo by lze tuto závadu uplatňovati rekurssem, nýbrž jen odpořem, který dle znění Šu 83 ex. ř. k tomu jest určen, by zjednal nápravu. Dle motivu k Šu 83 ex. ř. jest soud při rozhodování o návrhu na povolení exekuce povinen přihlížeti jen k vadám, patrným z předložených listin, a taková vada ohledně doručení dotyčného návrhu z uvedené listiny patrna není. Jeví se proto dovolací rekurs vymáhající věřitelky, pokud z tohoto formálního důvodu napadá zamítnutí návrhu na povolení exekuce soudem rekursním, odůvodněným. Povinná strana v rekursu napadala též povolení exekuce z toho důvodu, že v tomto případě

vymáhaná pohledávka povstala z terminového obchodu a že tudíž jest zde důvod k zamítnutí návrhu na povolení exekuce podle Šu 81 čís. 4 ex. ř. Soud rekursní s ohledem na své právní stanovisko v otázce formální se rekursem povinné po stránce věcné vůbec nezabýval a neřešil otázku, zda povolení exekuce s hlediska Šu 81 čís. 4 ex. ř. jest přípustným. Bylo proto po zrušení napadeného usnesení pro nesprávnost právního názoru soudu rekursního v otázce formální uložiti soudu rekursnímu, aby o rekursu povinné strany, nehledě k zamítavému důvodu formálnímu, nyní ve věci samé rozhodl.

Čís. 5281.

Po skončení vyrovnacího řízení není závady, by se dlužník nezávázal poskytovat na pohledávku, jež podléhala účinkům vyrovnacího řízení, více, než činila vyrovnací kvota, nebo zaplatiti celou pohledávku. Původní závazek dlužníkův trvá co do nedoplatku dále jako nežalovatelná obligace. Vyrovnáním nenastává novace pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, Rv II 360/25.)

Žalobce zapůjčil žalovanému v prosinci 1921 20.000 Kč. O jmění žalovaného zahájeno bylo dne 20. listopadu 1922 řízení vyrovnací, vyrovnání bylo potvrzeno dne 7. března 1923 a skončeno dne 26. března 1923. Dne 22. září 1923 podepsal žalovaný prohlášení, jímž se zavázal splácti žalobci dluh, pro případ pak, že se ožení a otevře si hostinec, zavázal se žalovaný celý dluh zaplatiti. Ježto posléz uvedené skutečnosti nastaly, domáhal se žalobce zaplacení 20.000 Kč. **O b a n i ž š í** soudy uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů:** Odvolatel má za to, že úmluva z 22. září 1923 příčí se předpisu Šu 879 obč. zák. a jest proto neplatná a právně bezúčinná, neboť prý není než slibem, který dal žalovaný žalobci ohledně zaplacení celého dluhu v době, kdy vyrovnací řízení trvalo; takový slib jest prý však v rozporu se zákazem vyrovnacího řádu (§ 50) o zvláštních výhodách a je proto jak tento slib, tak i dodatečná smlouva v jeho smyslu neplatná, a slibem tím nemohla býti ani naturální obligace založena. Žalobce nemůže prý žádati více, než vyrovnací kvotu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Podle Šu 53 vyr. ř. zbavuje soudně potvrzené vyrovnání dlužníka pouze povinnosti zaplatiti věřitelům více než vyrovnací kvotu, čímž však původní závazek zůstává nedotčeným, třeba by věřitel nemohl z něho — mimo případ Šu 57 vyr. ř. — pořadem práva uplatňovati nároky. Závazek ten, jak správně uvádí soud první stolice, trvá jako obligace naturální a není závady, by závazek tento dodatečně po vyrovnání nemohl býti dlužníkem uznán v celé původní výši. Právem proto odsoudil první soud žalovaného podle žalobní prosby a uložil mu také za povinnost nahraditi žalobci útraty sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názory, kterými se řídil odvolací soud, řeše sporné otázky, jsou správné. Po skončení vyrovnacího řízení není po zákonu závady, by se dlužník nezávázal poskytnouti na pohledávku, jež podléhala účinn-